

Videli ste už niekedy svoj odraz na pokojnej vodnej hladine? Videli ste už svoj odraz v „krajine krivých zrkadiel“? – tiež dobrá sranda... Každé ráno vidíme vernú kópiu svojho obrazu v zrkadle. Áno, máme byť odrazom Boha vo svete. Ako odrážame tento obraz? Ako pokojná vodná hladina, ktorej stačí malý záchvev vetra, malý rušivý moment a obraz je fuč? Alebo sme odrazom v krivom zrkadle a kvôli nám Boh je niekomu na posmech? Alebo sme tým rovným zrkadlom, ktorý odráža pravý obraz Boha, ktorý neprikrášľuje, ale ani nezohavuje? Je v nás boží obraz pravdivý? Aký je vlastne náš Boh? Poznáme ho?

„Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým...“ (Lk 10,21)

Ježiš dáva sčasti odpoveď na vyššie položenú otázku. Boh je Otec a Pán neba i zeme. Je to taká katechizmová odpoveď. Hoci je úplná, predsa tvrdím, že je to odpoveď len sčasti. Prečo? Lebo pokiaľ nezakúsim Boha ako Otca, pokiaľ ho neprijmem ako Pána neba i zeme, tak to bude stále len odpoveď naučená, polovičatá. Skúsme sa dnes zamyslieť, čo to znamená mať Boha za Otca? Čo to znamená, že žijeme s Pánom, ktorý riadi nebo i zem?

Ako som spomínala, tohtoročné roráty sa bavíme so svätými a o svätých, alebo o budúcich svätých, ako to bolo aj dnes. Dnes sme spomínali Antoniettu Meo. Bolo to malé dievča, ktorému sa asi ako 5-6 ročnému zjavil Ježiš. Ona mu tak uverila, že mu skoro každý večer písala listy, vkladala ich do jasičiek v izbe a verila, že v noci si ich chodí Ježiš čítať. Možno je to detinské, povieme si my „velkáči“... Ale, čo ak je to všetko s Ježišom pravda!!! Neoplatilo by sa mu občas napísať nejaký list? Skúsme to a možno počas nášho písania listu, on sám povedie našu ruku a napíše svoju odpoveď. Nechajme sa prekvapiť, lebo ako hovorí dnešné evanjelium Boh zjavuje veci maličkým a ukrýva ich pre „premúdrelými“ a príliš rozumnými.